

Златне монитерске руке

ДОБАР ДАН ПРИЈАТЕЉИ

Пред вама је један нови синдикални лист. Читајући га постајете сведоци да увек има људи који се не мире са постојећим. Можете сматрати да је појава овог листа израз незадовољства постојећим стањем како у синдикатима који нас као већински представљају код послодавца тако и у односима државе према предузећу у коме зарађујемо хлеб наш насушни.

Наша је жеља да постанемо потребни сваком запосленом у Телекому, не као доносиоци готових и непроменљивих ставова, него као доносиоци информација које подстичу на размишљање сваког запосленог о сутрашњици и сопственој egzистенцији.

Тог размишљања о сопственој egzистенцији је, морате признати, јако мало. Већина се препушта стихiji мислећи да ништа не може да промени па и не покушава то да чини. Желимо да овај наш мали синдикални лист учини макар мали помак код сваког запосленог из позиције веслача у утроби средњевековног брода ка палуби одакле ће моћи да разговара преко својих представника са капетаном брода - у нашем случају са генералним директором Телекома. Желимо да запослени у Телекому буду слободни и креативни људи јер слобода и креативност не могу да се раздвоје. Колико год се руководиоци Телекома трудили да користе консултантске услуге разних светских фирми када се ради о доношењу дугорочних одлука ипак успех није могућ без високе мотивације и креативности већине запослених. „Поступи по наређењу и не питај ништа“ је начин рада који само по некад може допринети ефикасности. Желимо да наш став да без високе мотивације и ослобођене креативности запослених нема опстанка на садашњем и будућем тржишту телекомуникационих услуга - постане став већине запослених, а највише оних који

имају велика и судбоносна овлашћења. Телеком је за садашњу

Владу и поједине министре забран из кога може да се износи не мислећи на сутра. Када тај

власнички загрљај престане и када се ослобођени нађемо на тржишту испоставиће се да нисмо могли довољно да урадимо да би задржали своју водећу позицију коју сада имамо.

Желимо да кажемо и оно што званично гласило Телекома Србија „Телеком свет“ не сме да напише. Желимо да пишемо о стварима и појавама које не одобравамо настојећи да у сваком напису дамо свој конструктивни допринос стварању јавног мњења у Телекому Србија што је услов за позитивне промене. Живот нашем листу могу да подаре двојтроје људи али га у животу одржати не могу колико год они били информисани, надарени и разборити. Другим речима, или ће лист бити Ваш или га после неког времена неће бити. Странице нашег листа, новорођенчета, су вам отворене.

Драган Ж. Ковачевић,
главни и одговорни уредник

О СТАМБЕНОЈ ПРАВДИ И КРИВДИ

Наш синдикат јесте мали, али да има и пар чланова, заслужују ли и они једнак третман као велики? Само информацију? Јасно је да би требало да имају право бар на информацију, ако ништа друго! Али, у пракси – није тако. Ето, морамо да посеђујемо сајтове других синдиката да бисмо сазнали какав су предлог услова за добијање стамбених кредита усагласили пословодство и представници репрезентативних синдиката. Тако, немамо ни прилику ни могућност да предложимо нешто што би побољшало попућена решења.

Но, не љутимо се ми на пословодство што нам није послало предлог. Поново ћемо им се обратити. Додуше, искрени да будемо, разговарали смо са замеником генералног директора и директором Дирекције за економске односе г. Јоргосом Христодулопулосом. Објаснио нам је

и разјаснио многе недоумице. Допало нам се што је против кадровских кредита. И ми смо. За баш врле стручњаке, који као услов за прелазак у наше Предузеће поставе добијање стана – Управни одбор би доносио одлуку. Није неизводљиво.

Господин Христодулопулос је одагнао наш страх од немогућности да нађемо жиранте, објаснивши нам да се тај део односи на онај део кредита који ће нам давати Телеком, док ће банкарски кредити бити хипотекарни. Наш љубазни саговорник очекује да пристигну и остале понуде заинтересованих банака, које би, по његовим речима, требало додатно да побољшају услове за добијање стамбених кредита.

**Предраг Пламенац и
Гордана Петровић**

ЗА ОНЕ КОЈИ МИСЛЕ СВОЈОМ ГЛАВОМ

Новоформиран Одбор за информисање или Инфо-центар Новог Синдиката Телеком је једнодушно прихватио идеју која осликава суштину настанка нашег синдиката: **ЗА ОНЕ КОЈИ МИСЛЕ СВОЈОМ ГЛАВОМ**, као мото нашег, управо покренутог, листа.

Наш синдикат јесте за све оне који би да нешто на боље промене, а лист ће бити отворен за све који имају нешто конструктивно и битно да кажу и ураде. Ускоро ћемо на сличан начин прекомпоновати и сајт, избегавајући прототипу, а залажући се за подизање нивоа и квалитета информисаности и опште културе и конструктивности. Претпостављате, желимо по сваку цену и на све начине, да се разликујемо, у квалитативном смислу, од репрезентативних.

Желимо да негујемо културни дијалог са пословодством.

Желимо да о сваком нашем сазнању информисамо запослене у Телекому.

Желимо информације из сваког ћошка Србије, јер нам је сваки битан, иако немамо ни једног члана десетинама километара у пречнику од тог места.

Желимо да будемо у функцији запослених и да они то знају. Зато нам требају новина, флајер, сајт. За почетак. А, после ћемо лако. Ви нама информацију и проблем, а ми текст и борбу за решење. Није нам тешко ни да дођемо до вас! Док не ојачамо толико да све потпуно професионализујемо.

Очекујемо интелектуалце у нашем синдикату. Зашто их скоро нема у синдикатима? Зар су баш толико задовољни? Зар не треба да виде даље од осталих? Не препознају ли време које неминовно долази? И тржиште на коме ће бити? Време, када неће бити заклањања иза великог система који уме тако добро да „гута“ нерад и неспособност! Пробудите се, док је време! Ваља нам да се заједно изборимо за максималне услове за оно друго време, када ће овде бити странаца, потпуно неосетљивих на неке наше остатке самоуправљања.

Очекујемо и младе. Ваља им да остану у најбољој фирми у Србији. Али, морају да се и изборе за то.

Очекујемо и оне коју су најнесигурнији, којима фали тек толико да им је рано за пензију, али касно за неке нове почетке, па би било добро да се заједно изборимо за њихов останак у Телекому, и колико-толико, мирно чекање пензије.

Можда сам оптимиста без покрића, али од свих вас очекујем да озбиљно мислите својом главом о својој будућности. Очекујем да нам се придружите. Сабранима, удруженима око истих, заједничких циљева, нам је неупоредиво лакше. Дакле, основни услов за чланство у нашем синдикату је да – мислите својом главом.

Чекамо вас.

Гордана Петровић,
секретар Новог Синдиката Телеком

ПОСЛЕДЊА ВЕСТ

УПРАВНИ ОДБОР УСВОЈИО ПРЕДЛОГ РЕШАВАЊА СТАМБЕНЕ ПОЛИТИКЕ, О ЗАРАДАМА - НИШТА

На седници одржаној 28. и 29. септембра Управни одбор је „усвојио пословну политику решавања стамбених потреба у Телекому Србија. Следи поступак избора пословних банака са којима ће Предузеће закључити уговоре о пословно-техничкој сарадњи.“ Очекује се потпис председника Управног одбора проф. др Милана Божића, па ће се комплетан текст документа наћи на нашем сајту: www.novisindikattelekom.org.yu.

За учешће у надметању за најповољнију понуду заинтересоване су следеће банке: АИК банка а.д. Ниш, Алфа банка а.д. Београд, Банка Интеза, а.д. Београд, Континентал банка а.д. Нови Сад – група Нове Љубљанске банке, ЕФГ Евробанка а.д. Београд, Ерсте банка а.д. Нови Сад, ХВБ банка Србија и Црна Гора а.д. Београд, ХИПО АЛПЕ-АДРИА БАНКА а.д. Београд, Комерцијална банка Београд, Меридијан банка а.д. Нови Сад, Национална банка Грчке с.а. Београд, Прокредит банка а.д. Београд, Рајфајзен банка а.д. Београд, Сосијете Жернал банка, Војвођанска банка а.д. Нови Сад, Волксбанка а.д. Београд, Пирејска банка а.д. Београд.

Запослени су очекивали, после јесење паузе, да се УО сети и зарада. Али – није. Нема ни, као прошле године, половине плате, нема ни једног процента повећања зарада и поред обећања неких челника репрезентативних синдиката. Писали су министру Динкићу. А он поднео оставку, па га баш брига за наше зараде. Брига бригу о новим изборима и о свом поновном учешћу у новој власти. Навикао човек. А док се одржи референдум, па распишу избори, па одржи кампања, па први, па други круг, па договоре коалиције, па изабере влада, биће средина идуће године... А можда смо ми баш песимисти. Али, динар – расте. Евро пада, па се не узбуђујте.

Инфо-центар

ЗАШТО НОВИ СИНДИКАТ ТЕЛЕКОМА?

Нови Синдикат Телекома формиран је на Успеније Пресвете Богородице, 28. августа 2003. године. Зашто? Били смо незадовољни оним што су, или боље речено, нису радили постојећи репрезентативни синдикати. Они тада нису препознавали време и промене које су следиле, или, просто, нису реаговали.

Плашећи се хајдучке приватизације, тако карактеристичне за то време (сада је бар за нијансу боље), хтели смо честите акције, хтели смо пристојну шансу за решавање стамбених питања и желели смо другачији, квалитетнији однос пословодства према запосленима.

Данас, три године касније, много тога се из овог корпуса проблема побољшало, али појавили су се нови.

Пошто сматрамо да позитивним начином размишљања и деловања далеко више можемо да учинимо, наш Синдикат данас се, поред већ поменутог, бори за:

- ОЧУВАЊЕ РАДНИХ МЕСТА ЗА СВЕ ЗАПОСЛЕНЕ И ПРЕКВАЛИФИКАЦИЈУ, ДОШКОЛОВАВАЊЕ, ОСПОСОБЉАВАЊЕ ЗА ПРУЖАЊЕ УСЛУЖНИХ ДЕЛАТНОСТИ (ПОПУТ „ТЕЛУСА“ ЗА ЕВЕНТУАЛНИ ВИШАК ЗАПОСЛЕНИХ ИЛИ КОЛЕГЕ КОЈИ НИСУ ИЗ ОСНОВНЕ ДЕЛАТНОСТИ)...

- НОВЕ, ВЕЋЕ ЗАРАДЕ И ВАЉАН, СВИМА ЈАСАН И ПРЕЦИЗАН НАЧИН ОБРАЧУНА ИСТИХ;

- НОВЕ, ПОШТЕНЕ, НЕКОМПРОМИТОВАНЕ РУКОВОДИОЦЕ, ЛОЈАЛНЕ ПРЕДУЗЕЊУ;

- НОВЕ, ПОВОЉНЕ КРЕДИТЕ ЗА СТАНОВЕ, КАДА ВЕЋ НЕ МОЖЕМО ДА ИХ ДОБИЈЕМО, КАО НЕКАДА, ТАКОРЕЂИ, БЕСПЛАТНО;

- АКЦИЈЕ;

- НОВИ, ХУМАН И ОДГОВОРАН ТРЕТМАН ЗАПОСЛЕНИХ;

- ОТКАЗЕ ЗА ЛОПОВЕ;

- ОТКАЗЕ ЗА ОНЕ КОЈИ ИМАЈУ ПРИВАТНЕ ФИРМЕ;

- ВРАЂАЊЕ УГЛЕДА СИНДИКАЛНОМ ПОКРЕТУ!

Ми смо поносни што радимо у Телекому. Желимо у третману, угледу и зарадама, покриће за то! И борићемо се за то!

Нови Синдикат Телекома жели да скрене пажњу колегама који су по инерцији у два репрезентативна синдиката (да прецизирамо: један је стари, државни, други нови, опозициони. Овом другом су масовно почели да приступају после 5. октобра и добро га загазили. Сада, када их пословодство подједнако плаћа, исти су и једни и други – државни), да је време да почну да схватају околности у којима смо и да се приклоне некомпроми-

тованима, онима који на свом сајту имају трошковник до у динар, који новац не троше на „осме мартове“ и назови балове, минорне поклоне, већ размишљају о штрајкачком фонду, едукацији тима за преговоре, ангажовању стручњака, адвоката за помоћ угроженим члановима... Јер, мало ко данас размишља шта ће да се деси када део Телекома или цео ... оду на тржиште. Шта ће онда да буде? Да ли се треба изборити за максималне услове за запослене у случају продаје? Свака част за тачку у Колективном уговору о отпремнини у случају проглашења технолошког вишка! Само, постоји и други став тог члана у коме се каже да важи став Владе Србије по овом питању. А знамо добро какав је! Ваља се са неким будућим послодавцем изборити за реализацију наше варијанте. За то се неће изборити, уз дужно поштовање, синдикалци, инжењери, монтери, техничари, већ врхунски стручњаци. То кошта. Ми се за то време спремамо.

Поштоване колеге,

имамо још један циљ. Док се наши репрезентативни синдикати боре за што већи број чланова, ми се боримо за пар стотина, али оних који су свесни свих ових чињеница које сам навео и који желе да се боре за остварење свега горе наведеног. Битнији нам је квалитет од квантитета.

Па, ако се препознајете, чекамо вас. Нема нас много, па имамо могућност да се дружимо и помажемо. То је суштина правог синдикализма. Зато смо ми нови и другачији. Очекујемо вас.

С поштовањем,

Предраг Пламенац,
председник Новог Синдиката Телекома

ДА ЛИ ЈЕ „ПРИВИЛЕГИЈА“ РАДИТИ У ТЕЛЕКОМУ

У последње време све чешће чујемо од послодавца репрезентативних синдиката (гле чуда) како је привилегија радити у нашој компанији.

Па добро, да видимо да ли је баш тако. За поређење смо узели „Пошту“ и „Телус“, као нама најближе компаније. Мама и ћерку.

ПОШТА (мама):

- За Божић 2006. добили целу 13 плату;

- Ових дана добили и 14. плату (чак 1,5);

- Одобрена су им средства за допунско пензијско осигурање;

- Сви поштари имају радну одећу и обућу.

ТЕЛУС (ћерка, а мушког рода):

- Спремачице имају исту плату као монтери и техничари у Телекому;

- Портири имају исту плату као инжењери у Телекому;

- Радна одећа и обућа се редовно доставља... (Чак је врло шик).

ТЕЛЕКОМ - позитивно:

- Има највеће инвестиције у земљи, без динара кредита;

- Редовно исплаћује дивиденде Грцима и Пошти;

- Комплетно је опремио Телус;

- Купује Телеком Српске...

- Спонзорише све и свашта. И позитивно и негативно. Чак и прву фудбалску лигу! И Великог брата...

ТЕЛЕКОМ – негативно:

- Запосленима који су остварили приход да би се реализовало све напред наведено исплаћена наводно, 1,5 плата (сви знамо да је било мање);

- И поред повећања тарифа, нису повећане плате;

- После дугих, исцрпљујућих преговора око КУ, радници остали без заштитне одеће и обуће, пук'о поново тендер за возила, извисили за прекорвени, регрес, топли оброк... али наше му-

дро пословодство одрешило кесу и купио по шест функционера оба репрезентативна синдиката (плус по једна члан УО из оба репрезентативана), па сада неки од њих имају веће плате од директори Извршних јединица...

ЗАКЉУЧАК:

Не сумњам да је привилегија за пословодство, као и разне шешеве, али и челнике синдиката, да раде у Телекому. Исплати се вишеструко. Лова, кола, потписи – рачуни, пословни и остали ручкови, службени путеви... А како је сиротињи – раји, са хроничним дозвољеним и недозвољеним минусима и кредитима за зимницу, огрев, књиге, летовања, шпорете, машине... Нисам сигуран да су баш привилеговани. Можда они који су отишли са дебелом отпремнином, на шта су репрезентативни јако поносни. Не знам зашто ја стално „тупим“ о очувању радних места...

Када до свих запослених допре информација о висини плата репрезентативних, бојим се да се неће мицати из Београда јер ће бити белаја. А дотле, има да ћуте! Неће ваљда да траже за друге оно што су једва за себе искамчили?! Јер могу да остану и без тога! А за то се они нису борили!

Уосталом, зашто репрезентативни само о привилегијама причају?!

Предраг Пламенац

МИТО, БЕКРИЈО, СВЕ СИ ПАРЕ ПРОПИО....

(...што су нама, наши синдикалци дали...)

Синдикалне духове у Телекому је током овог врелог лета додатно распалило прво шушкање, а потом и сазнање да су се синдикални функционери оба репрезентативна синдиката изборили за пристојан „синдикални додатак“ уз редовну плату, иако своје назови радно време, обављају у синдикатима. Паре нису мале 40.000 до 50.000 динара. Наш синдикат је упутио званичан допис пословоду тражећи званично тај споразум и цифре. Нисмо добили. Добро, постоји она: ко није за себе, није ни за друге, али запослени ове године, осим, оне једне ипо зараде из добити, не добише ништа. Повећаше се тарифе – нема повећања плата, ваде се на Уредбу! Лова тече потоцима од оних телефонских глупих квизова, нама – ништа. Министар Динкић изјави да плате запослених у јавним предузећима не утичу на инфлацију. За нас и даље важи Уредба! Да иронија буде већа, ми пунимо буџет, а не узимамо ништа! А НИС се рекламира на свим телевизијама, иако је у дубиози, а запослени примају дотације из буџета. И плате су им неупоредиво веће од наших! И ко је сада овде луд, а ко збуњен?! На жалост, у Телекому није имао ко да реагује на ову изјаву министра Динкића и тражи укидање Уредбе за нас! Наравно, репрезентативни су се бавили собом, а не нама, запосленима. Ово су биле чињенице. Благо саопштене. А сада, мало оштрије.

Поштована господо, јер не могу да вас ословим са синдикалци, ни колеге, свака вам част! Додуше, очекивао сам да се купље продаје! Ово је смешно! Тек нешто више од 1000 евра месечно, заједно са платом, ако су тачни наши извори (ако нису, информишите нас тачно)! Шта радите за те паре? Нећете ваљда да се усудите па одете код генералног и тражите повећање зарада за чланство, па да се он наљути и поништи споразум о вашим синдикалним „додацима“. Не памтимо када смо на вашим сајтовима прочитали да сте били код неког министра. Тек сада нећемо, јер бисте тиме наљутили пословодство, а њих, како у претходном ставу рекох, не треба љутити. Таман сте се навикли на увећани буџет, па да останете без те „сиће“! Не иде!

За крај, имам хамлетовску дилему за запослене, за чланове репрезентативних синдиката посебно: да ли су се ваша руководство продала или их је пословодство купио! Ко се нудио, како се трговало, који су били квалитети или „квалитети“ за понуду, како је утврђена коначна цена??? Да ли толико кошта нечињење? А ваљда знате да је у кривичном праву и нечињење – кривично дело које не ослобађа одговорности!

Зоран Бојовић,
члан Главног и Одбора за информисање Новог Синдиката Телекома

РЕПРЕЗЕНТАТИВНИ СИНДИКАЛЦИ – ДОМАЋИ П(Л)АЋЕНИЦИ

Поштоване колеџинице
и колеџе,

да ли сте приметили на свом платном листићу неке позитивне промене које би пратиле честа повећања цена и „пристојну“ инфлацију (да се не лажемо, јун у минусу, био је статистичка лажа и паралажа)? Па, нисте! Оно од десет одсто, израчунајте, није било десет одсто! У међувремену, повећане су тарифе, повећан број услуга, свако вече згрћу се огромне паре у Телекомову касу кроз имбецилне квизове, господин Динкић пре пар месеци јавно изјави да плате у јавном сектору не утичу на раст инфлације, што је показао и јунски минус (лажа-паралажа), а наше плате у крипто-депресији. Опет је покушао ГСП, опет ће да им и плате мало подигну (а давно, давно су нас „ушили“), као и свим градским службеницима, уосталом. Оде и здравство у овој години, просвета мало-мало па штракује и извуче који проценат, па се накупи. Посланицима је то прешло у навик, па једном у два-три месеца повећају свој „кредибилитет“ уз све баханалије, пардон, бенефиције, које уживају...

Само ми у Телекому – чамимо. Ево, сада и Пошта доби од продаје МОБИ 63, ми нисмо на буџету, а пунимо га само тако, али – цаба. Оно јесте: вратили смо дугове, имамо огромне инвестиције, дајемо дивиденду, запосленима се исплађује добит из зараде, али сви од реда смо у минусама у банкама! Зашто? Зато што нам просечна нето зарада од двадесетак хиљада није довољна за пуко преживљавање! Дошли смо у апсурдну ситуацију да бољестан човек не сме на боловање јер су одбици на тромесечном нивоу – огромни. И, тако, од топлог obroка од девет динара, преко смешног регреса, па до даљњег, могао бих да набрајам...

Претпостављам да ви сада, поштоване колеге, очекујете да кажем да је за све крив менаџмент! Не, не! Не знам како да вам саопштим, а да не схватите погрешно да се додворавам пословодству када кажем да, не да они нису криви, него да бих их врло радо, када не би била забрањена употреба алкохола у Предузећу, за све побројано – частио пићем!

Ништа вам није јасно, јел’ да? Наравно!

Дакле, за све ово што сам набројао, као и за много тога, криви су - репрезентативни синдикати! Они се у минулом периоду нису борили за вас, поштоване колеге,

али, заражени скупштинско-политичким вирусом, јесу за себе. Па тако, морамо да нагађамо, мада мислимо да имамо врло тачне и прецизне податке, по шест функционера из оба репрезентативна синдиката, по склопљеном уговору са послодавцем, примају посебну надокнаду за рад у синдикату, као додаток на плату у висини између 40.000 и 50.000. То даље значи да они месечно зарађују око 1000 евра. Плус им стоји на располагању синдикална чланарина, али и раније установљена ставка по којој репрезентативни синдикати добијају одређену суму од Компаније за разне акције, едукацију и слично. Чули смо да је један репрезентативни синдикалти скоро целокупну суму потрошио на светосавски бал. И то – какав бал? Теревенчење и ружење традиције светосавских (правих) балова! Едукативно, нема шта!

И, у чему је поента?

Послодавац, као сваки вешт домаћин, хоће мир у кући. Неће таласање. Опет, онај ко је тако добро плаћен, бојећи се да не изгуби апанажу – ћути. Зна он до-

но тражили од пословодства тај фамозни уговор) не размишља о издвајању 0,1 одсто од профита за функционисање синдиката, као што то раде у свету, па синдикат за те паре ангажује стручњаке, стручне консултанте, образује преговараче, едукује чланство, „штекује“ у штрајкачки фонд за „не дај Боже“...

Е, па драге колеџинице и колеге, и ви сте томе криви. Многи од вас су по инерцији у овом или оном синдикату. Не размишљате пуно о времену које је пред нама. Хоћемо ли да сачувамо радна места? Хоћемо ли да опстанемо? Хоћемо ли на улици? Ха? Наш мото је да мислимо својом главом. За почетак вам сугеришемо да се окренете око себе, погледајте ко вас заступа пред пословодством, ставите прст на чело и упитате се да ли је то добро за вас. Ако мислите да није, ако мислите својом главом, ми смо на истом путу! Нама није циљ број већ – идеја! Зато, хајде заједно да радимо! Прихватићемо сваку вашу добру и квалитетну идеју. Није поента у пар хиљада чланова

бро да то што ради – није добро. Зато ћути. Не зна колико ће да траје. Није сигуран у легалност ни свог избора. Ћути, пливај и не прави ни таласиће! Сваког месеца ти леже чланарина, стиже „платица“, па додаток за рад у синдикату, па статус, ниво, кола...

Послодавац глади брке, не да уговор склопљен са синдикатима о месечним додацима синдикалцима (иако смо ми „мали“ званич-

којима се само одбија чланарина, који добију по који поклончић за неки празник, на „пригодном“ месту уз неумерено иће и пиће! Не. Време је за Нови и другачији синдикат! Време је за Европу. Овакви у њу – нећемо! Време је да на нашем броду остане честита и ваљана посада. Да се ослободимо баласта и пацова пре олује! Кренимо!

Предраг Пламенац

ИМА ЛИ ПРАВДЕ И ЛОГИКЕ

Већина запослених у Телекому осим месечне зараде која, Богу хвала, долази редовно, нема никакав други приход. За њих је она нека врста пупчане врпце којом се запослени и чланови његове породице, који не раде, одржавају у животу.

Ако би од послодавца потражили детаљније податке о зарадама у циљу упоређивања своје са зарадом оних који раде исте или сличне послове - нећете их добити. Рећи ће вам да је зарада тајна. Ако потражите документ где то пише онда ни то нећете наћи. Послодавци по сопственој вољи проглашавају зараду тајном због сопствене комозије. У незнању запослених послодавац је заштићен од многих незгодних питања. Ако неко, на основу уговора о раду, добије своју зараду и ако је то поштено зарадио на обострано задовољство зашто би то било тајна. Зашто би зарада неког запосленог у средњој спреми била тајна када је она у близини просека посрнуле привреде или у неким општинама знатно испод ње? На крају треба да се запитамо како ће синдикати да разговарају са послодавцем о неправилностима у области зарада ако послодавац то проглашава тајном. Просеци зарада које Дирекција за персонал даје по стручним спремама не могу много да помогну синдикатима да се изборе за начело које је записано у Закону о раду, а које гласи: „За исти рад и за исто време проведено на раду иста зарада“.

Сигурно сте се уверили да постоје случајеви где се за потпуно исте послове, у истом месту и за исти учинак примају различите зараде. У садашњем времену оне више зависе од стручне спреме а мање од учинка. Када би се на исти папир ставили подаци о зарадама за исте послове у разним деловима Предузећа онда би број чињеница које боду очи био још већи. Чак и неутрални посматрач би се запитао колико запослени добија за рад и учинак, а колико за поседовање дипломе. Телеком ће ипак морати да се прецизније одреди према овом проблему када се појави конкуренција у области стационарне телефоније, када на пример СББ, коме је Телеком уступио право коришћења кабловске канализације, легализује пренос говора преко интернета.

Ако даље дотакнемо тему стимулација онда опет долазимо до низа незгодних питања. Одмах можемо уочити да ту нема јединствених критеријума при додели стимулација у радним јединицама и осталим организационим целинама.

Сваки руковођилац, који има право да додељује стимулације, добија своју квоту коју треба да расподелити тј. потроши. Није забележено да ли је неко пропустио да то потроши уколико нема стварних разлога за давање стимулације. Свако рачуна да ако не потроши да ће други пут добити мању квоту. Често се стимулације користе и за ублажавање неких мањих појединачних неправди у области зарада. Питања је много а одговора мало. Од начела до реализације дуг је пут. Први корак је да се дође до детаљних података. Тек онда долазе анализе економиста који у континуитету прате зараде у Телекому, зараде у републици и трошкове живота.

Дирекција за персонал је уочила потребу да се раде нова правила расподеле зарада па је ангажовала професоре Економског факултета. Синдикатима су пре неколико месеци представљене те нове идеје. Од тада је прошло превише времена. Нешто је застало са усвајањем и применом. Настојаћемо да сазнамо стварне разлоге застоја у реформи политике зарада.

Драган Ж. Ковачевић

ЗАШТО САМ ТАКО УРАДИО

Учланио сам се у Синдикат Телекома Србија 1999. године када он није био репрезентативан. После октобарских промена, запослени, ослобођени страха, масовно су приступали том синдикату. Заједно са једном већом групом учинили смо да тај синдикат постане репрезентативан. Нисам се склањао од посла и нисам штедео своје време и своју физичку и умну снагу. Врло брзо сам постао потпретседник тог синдиката. У једном периоду тај синдикат је бројао око 5.500 чланова и био већински у Телекому.

После смрти моторне снаге тог синдиката Љубице Хади - Динић ситуација је почела полако да се мења. Дошли су неки нови људи који су нарушили атмосферу међусобног поштовања и уважавања. Агресивност и незнање добили су предност над знањем и стручношћу. Умни људи, спољни сарадници синдиката су отерани било одлукама било понашањем. Почело је напуштање тог синдиката лагано и константно до данас.

Тешко је било гледати урушавањем нечега што смо заједнички стварали неколико година. Дошао сам до закључка да синдикат мора да се реформише и изгледа онако како изгледају европски синдикати. Сматрао сам да се из делатности синдиката на које се троши новац, морају избацити разне прославе, радничке спортске игре

и остале споредне ствари. Како да задржи статус запосленог и како очувати и увећати зараду - морали су да постану искључиви задаци синдиката па макар то довело и до привременог пада броја чланова! Да би се тај циљ остварио синдикат мора да има јак стручни тим који не зависи од послодавца. За тај тим је потребно много мање новца него што се троши за споредне делатности. То је захтевало да се сав новац од синдикалне чланарине стице на једно место и да се троши на поменуте циљеве синдиката, које бих ја назвао светим. Даље, то је захтевало да уместо синдикалних организација имамо поверенике и да имамо исту политику и исту праксу на целој територији Предузећа. Многима то није одговарало јер би се укинуле синдикалне организације, а то значи да онај део новца који би припадао њима не би могао да се троши како коме падне на памет. Нисам имао довољно истомисленика за те крупне промене.

У фебруару 2006. године сам престао са свим активностима у синдикату. Нисам одмах изашао из њега јер нисам желео да моја одлука буде резултат неке тренутне љутње. Дошао сам до закључка да синдикат који ради по садашњем моделу са 36 синдикалних организација, колико отприлике имају оба репрезентативна синдиката у Телекому Србија, нема шансе да опстане у Предузећу

које почиње оштру борбу за сваког корисника. Ево просте рачунице. Свака синдикална организација за Одбор и Надзорни одбор мора да ангажује минимално 8 запослених. Ако се томе додају чланови Главних и Извршних одбора и чланови разних комисија онда се долази до процене да је за активности синдиката потребно око 400 запослених. На неке послодавац не може никако, а на неке послодавац може само повремено да рачуна и то када они имају времена.

Онда се поставља питање: Да ли је то могуће, логично, оправдано, профуктивно, речју, колика је корист а колика штета за послодавца. Ако конкурент Телекому у тржишној утакмици нема таква оптерећења - онда ће он имати значајну предност.

После дужег размишљања дошао сам до закључка да не треба подржавати неку синдикалну политику која у условима тржишне конкуренције нема шансу да опстане. Крајем августа ове године напустио сам синдикат у чијем сам стварању учествовао. Пронашао сам синдикат који одговара мојим синдикалним идејама и ушао у њега иако он није репрезентативан. Дубоко сам убеђен да сам учинио прави потез, јер и даље желим да дајем свој максималан допринос на синдикалном плану.

Драган Ковачевић

У ПОСЕТИ ДВОРЦУ ДУЊЕРСКИХ И ПЕТРОВАРАДИНУ

Прелаз између лета и јесени збио се само календарски. Метеоролози рекоше да се годишња доба сменише 23. септембра. Коцкајући се са ђудима јесењем, преко шездесет ентузијаста из нашег синдиката и шесторо клинаца из „подмлатка“, жељних

прелепа Ленка умире у 25. години живота и сели се у мит, легенду...

На жалост, она на неки начин и симболизује несрећну судбину најбогатије војвођанске породице, чији се преци у овај плодни део бачке равнице доселише у време ве-

тих година обнавља дворца и претвара га у хотел. Реновирање дворца и довођење имања у ред, стварање ергеле расних коња, потрајало је до 1983. године...

После ручка и обиласка имања, полако крећемо пут Н. Сада и Петроварадина, где

дружења и упознавања, међусобног али и са непознатим пределима, отиснула се те суботе пут Бечеја. И није погрешила. Дан је био прелеп.

Циљ нам је био замак знамените војвођанске породице Дунђерски, која изнедри онај прелепи бисер према коме ни знаменити и времешни др Лаза Костић не одоли: Ленку, којој посвети антологијску песму „Santa Maria della salute“, скрхан болом, јер његова осећања не беху узвраћена, јер

лике сеобе Срба из сурове Херцеговине, околине Гацка у 17. веку. По тесарском занату којим се бавише, у време Марије Терезије – добише и презиме Дунђерски.

Ленкин брат од стрица Богдан, чије имање и посећујемо, школован и образован у Бечу, узоран и вредан домаћин, направио је велепосед. Ненаметљив и скроман човек, друговао је са Урошем Предићем, који му је и осликао капелу поред дворца, у којој и почива. Није се женио и нема директних потомака.

Као политички противник комунистичког режима, да је доживео крај Другог светског рата, нема сумње да би жестоко патио. Овако, умро је 1943. и није дочекао крах монархије и српске аристократије.

Дворац Богдана Дунђерског, после II светског рата полако је пропадао. Вредан стилски намештај и знамените уметничке слике, покрадене су.

Неко паметан и прагматичан, довољно смео из ПИК-а „Бечеј“ крајем седамдесе-

ФОТО ПРИЧА

1. Мало јосиана атмосфера док се сањарило о још једној кафи.
2. И ... какав мирис, какав укус... Док се мајори освећују уз кафу, клинци зайосели јо-божан.
3. Ала се некад лепо... живело! Није долина Рајне, ни Лоаре, ни Енглеска, али је Бачка. Другим речима – и ми дворце – имамо. А и коње. За шрку!
4. Уживајте!
5. Замислите шта се све одавде јокрало и где је још завршило!
6. Главни улаз.
7. Сторедни улаз
8. Капела посвећена крсној слави Дунђерских – Светом Ђорђу, у којој почива Богдан Дунђерски
9. Поглед са куле на ерзелу
10. Подрум јрејворен у рестороруан
11. Залазак сунца на Петроварадину
12. Опуштени синдикалци
13. За срећан јочетјак и много деце! Срећно
14. Свима се дојало. Ми бисмо ојетј. Ускоро.

смо намерили да попијемо поподневну кафу.

Са новосадске тврђаве „луца“ поглед. Сликамо младенце, који по традицији долазе да се фотографишу поред огромног сата, симбола Новог Сада, али и раритета: то је једини сат на коме мала казаљка показује минуте, а велика сате, како би лађари са Дунава видели колико је сати.

У Београду је дерби. Играју Звезда и Партизан, који су давно заборавили да дају голове, а овде на Петроварадину, ко зна зашто, бар на десетак тезги се продају ка-

Са Зораном из Петровца на Млави ћакуламо о социјалним мукама и чујемо податак да у последњих пет година број развода вртоглаво расте, што за последицу има мноштво несрећне деце из тих бракава - препуштених улици.

Са нашим колегама из Тополе се договарамо да следећи пут идемо у обилазак Тополе, Опленца, Орашца... Младеновчани се буне, па кажу како не можемо у Тополу, а да не обиђемо и њих! И тако редом...

У Београду жандармерије, која неодољиво подсећа на нинџа корњаче, колико хоћеш. Ноћ се увелико спустила на Бели град... Уморни, али задовољни временом, опуштањем, новим познанствима и сазнањима, неком лепом присношћу и блискошћу која се родила, полако се враћамо у стварност...

Причу о лови за „12 величанствених“, стамбеним кредитима са жирантима које не можеш да нађеш за једногодишњи, а камо ли стамбени кредит, (као да је циљ да вам ми „омогућимо“, а ко је вама крив што не узимате), о зарадама које су тужне, о синдикатима који су алавији и бескориснији од времена када се фокусирао на полутке и џакове кромпира, о могућим вишковима запослених којих нема у стварности, а налазе се у Колективном уговору и т.д.... причаћемо радним данима и тамо где треба. А треба и оваквих догађаја. Да осетимо бар понекад да по мало живимо, како се некада живело! Да бар за један дан све ово, и брдо животних проблема, оставимо за сутра!

Придружите нам се следећи пут! Биће вам лепо. Не лажемо. Бар тај један дан. Све остало би било нереално. **Г.Ј.П.**

Изјаје: НОВИ СИНДИКАТ ТЕЛЕКОМ

Уређује: Одбор за информисање
Главни и одговорни уредник:
Драган Ж. Ковачевић

Адреса: Београд, Борска 15 а
Телефон: 011/3581-582. Факс: 011/30-87-667
Мобилни телефон главног и одговорног уредника: 064/65-11-555

Графички редактор: Томислав Игњатовић
Веб сајт: www.novisindikattelekom.org.yu
Е-mail: gordanapet@telekom.yu

Штампа: **ФинеГраф**

ЗАШТО НИСТЕ У СИНДИКАТУ

Око 2.500 запослених у Телекому нису чланови ни једног синдиката. Ако би сада анкетирали те запослене не верујем да бисмо добили јасне и доминантне одговоре на једино питање које би гласило: „Зашто нисте чланови синдиката“?

Током интензивног рада у синдикату који је трајао више од шест година чуо сам одговоре који би могли бити и одговори у анкети, а они су:

- Нико ме то није питао. Нисам ни размишљао о томе. Немам одговор.

- Нисам информисан о раду синдиката, па не видим разлог да будем члан.

- Нисам задовољан стањем у синдикатима па самтрам да у таквом стању какав је сада не може да заштити моја права из радног односа и колективног уговора.

- Зашто бих давао синдикалну чланарину када ми Закон о раду гарантује да ћу имати иста права из Колективног уговора као и они који су чланови синдиката.

- Немам увид у начин трошења чланарине. Не желим да дајем а да не знам сврху.

- Зарада ми је мала. Штедим на свему па и на синдикату.

- Држава не види да су синдикати важни и да могу да буду један од стубова друштва. Домети синдиката су мали због таквог односа државе. Нема сврхе да у таквој ситуацији будем члан.

- Синдикати без јаких

стручних тимова немају никакву шансу. Телеком има добро и претерано плаћене руководиоце са једне стране, а чланови синдиката хоће да им у сучељавању са њима високе циљеве остваре неки, зато, недовољно образовани синдикални руководиоци, који су паре за стручњачке потрошили на прославе.

- У синдикатима не видим представника каквог желим да имам.

Када човек на једном месту састави све ове одговоре који су се временски размачкуни појављивали у прошлости онда се мора озбиљно замислити над провалијом између стварности и потреба.

Када погледате стање у синдикатима најразвијених држава Европе ви видите снагу синдиката која почива на знању, стручности и пуним штрајкачким фондовима.

Синдикати су један од стубова друштвених односа и стабилности државе. И политичари и послодавци и синдикати су дошли до сазнања да им је цела држава једно предузеће на жестокој тржишној светској утакмици и да морају до крајности изнаћи могућности за искрене договоре који постају светиња и услов опстанка.

Када погледате стање код нас, видите власт која самим тим што је власт има право да не поштује ниједан потписани споразум са синдикатима, власт која сама проглашава релевантне синдикате, власт која се куне у Европу, а

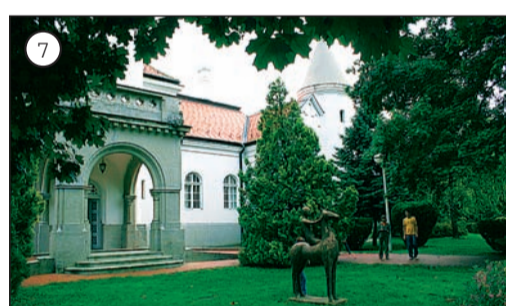
третира синдикате на начин који је тој Европи незамислив.

Са друге стране видите чланове синдиката који се синдиката сете обавезно када је Дан жена, кад неко умре или се повреди или када га лупи по глави анекс уговора о раду у виду смањења зараде. Између ових догађаја синдикат за многе као да не постоји. У моменту када му треба помоћ, наш ојађени човек очекује да синдикат буде толико јак да послодавцу и држави уврће уши, а да при томе ништа не кошта и да се на синдикат не потроши ни минут времена.

На крају се човек пита да ли је потребно радити онако како то раде синдикати најстабилнијих и привредно најразвијенијих држава Европе или овако као ми да улажемо мало и нимало времена, мало или нимало новца, а да очекујемо максимално и никако другачије.

Да ли смо зрели и разборити људи? Можемо добити нешто ни из чега? Да ли је ово још један доказ да смо изгубили нагон за самоодржањем и као појединци и као народ? Не знам одговор на ова питања. Можда ви знате парче истине или део одговора. Радо ћемо објавити оно што будете написали на тему „зашто нисте у синдикату“ или на неку од тема које су се појавиле у овом тексту. Јер, ми не цензуришемо!

Драган Ж. Ковачевић

пе и шалови некада два велика тима. Како нам се смањивала држава, тако је расла наша фудбалска брука, што најбоље показују резултати. Најновији рецепт гласи: продај скупо све што је добро, младо и талентовано, купи најјефтиније, истрошено и из далека. То је „ин“.